

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **V. K.**, narozený dne x
státní příslušností x
bytem v ČR: x
zastoupený Mgr. Vratislavem Polkou, advokátem
sídlem Vinohradská 22, 120 00 Praha 2

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 10. 2021 č. j. x

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora specifikovaného rozhodnutí, kterým bylo rozhodnuto, že žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná podle ust. § 10a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), a řízení bylo podle ust. § 25 písm. i) zákona o azylu zastaveno.
2. Žalobce ve své žalobě namítal, že žádost o udělení mezinárodní ochrany podal především z důvodu, že je to poslední možnost, jak by mohl setrvat na území České republiky se svojí družkou a dcerou, se kterými žije ve společné domácnosti a je tak v jeho zájmu a

zájmu především nezletilé dcery, aby mohla rodina žít společně. Dopady nevyhovění jeho žádosti do jeho soukromého života jsou nepřiměřené a rozhodnutí tedy odporuje obsahu a smyslu Úmluvy o právech dítěte a čl. 8 Úmluvy o ochraně základních lidských práv a to i s ohledem na to, že žalobci bylo uloženo vyhoštění v délce tří let a došlo by tak dlouhodobému odloučení od rodiny. Měl za to, že v jeho případě se jedná o případ hodný zvláštního zřetele a měl by mu být udělen azyl dle ust. § 14 nebo případně doplňková ochrana dle ust. § 14a zákona o azylu. Odkázal na obdobný případ, kdy žalovaný dospěl k názoru, že by došlo k porušení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Tato hrozba měla být navíc posouzena k aktuálnímu datu vydání rozhodnutí, a není možné odkazovat na rozhodnutí z roku 2018. Napadené rozhodnutí považoval za nepřezkoumatelné, protože neobsahuje úvahu ohledně splnění podmínek pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany v případě dramatického zásahu do rodinného života. Měl také za to, že rozhodnutí nevychází z dostatečně zjištěného skutkového stavu a není dostatečně odůvodněné.

3. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že žalobce podal opakovanou žádost z naprosto stejných důvodů, jaké uváděl v předchozím řízení o udělení mezinárodní ochrany, tedy jeho soukromé a rodinné vazby na území České republiky a obecnou neochotu vrátit se na Ukrajinu. Správní orgán v napadeném rozhodnutí zkonstatoval, že k uvedeným skutečnostem se dostatečně vyjádřil v odůvodnění rozhodnutí o předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany, na které odkázal. Navrhl, aby soud žalobu pro její nedůvodnost zamítl.
4. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [ust. § 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“)], a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
5. Soud o věci samé rozhodl bez jednání dle ust. § 51 odst. 1 s. ř. s., jelikož žalobce k výzvě soudu ve stanovené dvoutýdenní lhůtě nevyjádřil svůj nesouhlas s takovým projednáním věci a žalovaný výslovně souhlasil s projednáním bez nařízení jednání.
6. Správní spis obsahuje pro danou věc tyto podstatné dokumenty: žádost o udělení mezinárodní ochrany ze dne 27. 5. 2021, údaje k žádosti ze dne 3. 6. 2021, podklady z předchozího řízení o udělení mezinárodní ochrany, informace OAMP - Ukrajina: Situace v zemi ze dne 30. 6. 2021, informace Ministerstva zahraničních věcí ČR č. j. 102763-6/2021-LPTP ze dne 22. 2. 2021, informace OAMP – Hodnocení Ukrajiny jako bezpečné země původu stav červenec 2021, žalobou napadené rozhodnutí č. j. OAM-359/ZA-ZA11-K02-2021 ze dne 13. 10. 2021.
7. Soud ze správního spisu zjistil, že dne 27. 5. 2021 podal žalobce opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ke které uvedl, že je ukrajinské státní příslušnosti i národnosti, je schopen se dorozumět rusky, česky a ukrajinsky. Nikdy nebyl členem žádné politické strany, ani se politicky neangažoval. O mezinárodní ochranu již dříve požádal v České republice v roce 2018. Ke svému zdravotnímu stavu sdělil, že nemá žádné zdravotní omezení. Jako důvod své žádosti uvedl, že poslední osoba, ke které se mohl do vlasti vrátit, byla jeho matka, která již zemřela. K této skutečnosti doložil její úmrtí list. Na Ukrajině se nemá kam vrátit, žije v České republice společně

s partnerkou a nevidí možnost návratu, partnerka zde žije 10 let a jejich společná dcera půjde brzy do školky.

8. Soud posoudil předmětnou věc následovně:
9. Podle ust. § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu *žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřijatelná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřijatelnou podle § 11a odst. 1.*
10. Podle ust. § 11a odst. 1 zákona o azylu *podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přijatelnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.*
11. Podle ust. § 25 písm. i) zákona o azylu *řízení se zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná.*
12. Soud považuje za nepochybné, že žalobce žádal o mezinárodní ochranu opakovaně dne 27. 5. 2021. Podmínky přijatelnosti opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany stanovuje § 11a odst. 1 zákona o azylu. Aby byla opakovaná žádost přijatelná, musí v ní být uvedeny takové skutečnosti či zjištění, které nebyly bez vlastního zavinění žadatele zkoumány v předchozím řízení. Takovéto skutečnosti však žalobce ve své opakované žádosti neuvedl, neboť za novou skutečnost by bylo možné považovat pouze úmrtí jeho matky, což mu bylo známo již v průběhu řízení o jeho předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Dle soudu nebyla splněna ani druhá z podmínek ust. § 11a odst. 1 zákona o azylu, konkrétně, že by tato nová skutečnost svědčila o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.
13. Nejvyšší správní soud opakovaně uvádí, že kromě výjimečných případů nejsou rodinné vazby cizince v České republice důvodem pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu (viz např. rozsudky ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008 - 71, ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009 - 65, ze dne 21. 5. 2010, č. j. 6 Azs 5/2010 - 57, nebo usnesení ze dne 8. 1. 2009, č. j. 2 Azs 66/2008 - 52, ze dne 21. 4. 2010, č. j. 9 Azs 3/2010 - 62, a ze dne 28. 4. 2011, č. j. 1 Azs 5/2011 - 36). Dle soudu žalobcem uvedené nové skutečnosti neprokazují, že mu hrozí vážná újma podle ust. § 14a zákona o azylu, společné soužití s partnerkou a dcerou na území České republiky je sice důvodem pochopitelným, avšak nikoliv natolik závažným a naléhavým, aby bez přistoupení dalších okolností zvláštního zřetele hodných mohl být vnímán jako výjimečný.
14. Soud má za to, že žalovaný postupoval správně, když žádost žalobce posoudil jako nepřijatelnou podle ust. § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a řízení o ní podle ust. § 25 písm. i) zákona o azylu zastavil.
15. Pokud jde o stěžejní námitku žalobce, že žalovaný se nedostatečným způsobem zabýval zásahem do jeho rodinného života, zdejší soud odkazuje na bohatou judikaturu

Nejvyššího správního soudu, která se obdobnými případy zabývala. Již v rozsudku ze dne 16. 8. 2016, č. j. 1 Azs 108/2016 - 41, Nejvyšší správní soud uvedl, že „*přiměřenost dopadů rozhodnutí nemohla být v předmětném řízení řešena, jelikož řízení bylo zastaveno a o stěžovateli žádosti nebylo meritorně rozhodováno (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 11. 2015, č. j. 6 Azs 226/2015 - 27). Proto správní orgány ani městský soud nepochybily, pokud se nezabývaly věcnou stránkou dané žádosti, tedy ani případným zásahem zastavení řízení do soukromého a rodinného života stěžovatelky.*“ Obdobně v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2017, č. j. 9 Azs 256/2017 - 57, bylo konstatováno, že „*hodnocení přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žadatele není součástí naplňování procesních podmínek, ale posuzuje se až v rozhodnutí o věci samé, a to jen v případě, kdy je tato povinnost explicitně stanovena v zákoně o pobytu cizinců (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 5. 2017, č. j. 7 Azs 46/2017 - 28). U procesního rozhodnutí o zastavení řízení dle § 169 odst. 8 písm. d) zákona o pobytu cizinců není povinnost zkoumat přiměřenost rozhodnutí zákonem stanovena, a proto nebylo nutné se takovou otázkou zabývat ani v nyní posuzované věci. Pro úplnost soud dodává, že v rámci své judikatury dospěl opakovaně k závěru, že povinnost posoudit přiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince nelze vztahovat na všechna rozhodnutí podle zákona o pobytu cizinců (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 10 Azs 249/2016 a sp. zn. 9 Azs 288/2016).*“ V rozsudku ze dne 21. 2. 2018, č. j. 4 Azs 246/2017 - 35, Nejvyšší správní soud vypořádal námitku, která povinnost zkoumat přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života dovozovala z čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Uvedl, že „*v případě zastavení řízení nepřichází posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žadatele v úvahu, jelikož o žádosti není meritorně rozhodováno (srov. např. rozsudek NSS ze dne 18. 11. 2015, č. j. 6 Azs 226/2015-27). Pokud totiž nejsou splněny podmínky projednání žádosti (...), nemá správní orgán jinou možnost, než řízení zastavit (viz § 169 odst. 8 písm. d) zákona o pobytu cizinců ve znění účinném do 17. 12. 2015). Dodržení závazků vyplývajících z čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod je zajištěno tím, že posouzení přiměřenosti dopadu do soukromého a rodinného života cizince je vyžadováno v rámci rozhodování o případném uložení správního vyhoštění (§ 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců). S ohledem na to zde nelze spatřovat ani rozpor napadeného rozhodnutí s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.*“ V rozsudku ze dne 14. 3. 2019, č. j. 7 Azs 5/2019 - 27, pak Nejvyšší správní soud doplnil, že „*žalovaný nepochybil, pokud v daném rozhodnutí neposuzoval dopady do rodinného a soukromého života stěžovatele. Nejvyšší správní soud v uvedených rozsudcích takovou povinnost nedovodil ani na základě § 174a zákona o pobytu cizinců, či čl. 8 odst. 2 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a dalších. V rozsudku ze dne 21. 2. 2018, č. j. 4 Azs 229/2017 - 34, pak takovou povinnost soud nedovodil ani z čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, na který účastník uvedeného řízení rovněž poukazoval v kasační stížnosti (která je nadto velmi podobná kasační stížnosti posuzované v nyní projednávané věci). Uvedenou povinnost nelze dovozovat ani ze správního řádu. Stěžovatelem akcentovaná ustanovení (§ 2, § 3, § 68 odst. 3 a § 89 odst. 2 správního řádu) neobsahují povinnost posuzovat dopady do rodinného a soukromého života stěžovatele. Jsou v nich obsažena obecná pravidla pro vydávání správních rozhodnutí, resp. pro jejich odůvodňování.*“

16. Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku č. j. 7 Azs 306/2019 - 67 ze dne 5. 12. 2019 uvedl, že: „*Stěžovatel dále namítá, že by neuložením mezinárodní ochrany bylo zasaženo do jeho práva na soukromý a rodinný život, jelikož se na Ukrajině nemá kam vrátit a jeho družka v České republice čeká potomka. Problematiku zásahu do rodinného a soukromého*

života ve vazbě na udělení mezinárodní ochrany rozebral Nejvyšší správní soud v usnesení ze dne 19. 5. 2016, č. j. 5 Azs 220/2015 - 35. Zde uvedl, že neudělení mezinárodní ochrany není zpravidla natolik intenzivním zásahem do rodinného a soukromého života, aby došlo k zásahu do práva zakotveného v čl. 8 Úmluvy o ochraně základních práv a lidských svobod. Jako dostatečně intenzivní zásah odůvodňující volbu země společného pobytu je možné dle uvedeného usnesení považovat až například situaci, „má-li cizinec manželku, která je českou občankou, s níž se mu na území České republiky narodila dcera, přičemž zdravotní stav manželky je závažný a neumožňuje jí starat se o dítě.“ O takto mimořádné okolnosti se však v případě stěžovatele nejedná. Jím tvrzené skutečnosti tedy nelze považovat za natolik intenzivní, aby se mohly stát důvodem pro opakované rozhodování o udělení mezinárodní či doplňkové ochrany. Tím není ani absence zázemí na Ukrajině, jak plyne z usnesení zdejšího soudu ze dne 16. 11. 2016, č. j. 5 Azs 167/2016 - 25: „skutečnost, že cizinec nemá v zemi původu žádné zázemí a nemůže spoléhat ani na pomoc svých příbuzných, sama o sobě neodůvodňuje udělení žádné z forem mezinárodní ochrany.“ Nejvyšší správní soud rovněž nepřehlédl zjevnou snahu stěžovatele o gradaci jeho tvrzení v kasační stížnosti. Jak vyplývá z protokolu o jednání ze dne 30. 7. 2019, č. j. 30 Az 29/2018 - 40, družka stěžovatele nežije trvale na území ČR, ale byla rovněž žadatelkou o mezinárodní ochranu a v době protokolace se nacházela zpět v Rusku. Není rovněž pravdou, že by stěžovatel neměl na Ukrajině žádné příbuzné. Sám v žádosti uvedl, že má bratra. V pohovoru k první žádosti uvedl, že má dva mladší bratry.“ Městský soud v Praze má za to, že v případě žalobce se o takto mimořádné okolnosti nejedná. Jeho dcera i partnerka jsou ukrajinské národnosti a mohou s ním bez problému vycestovat zpět na Ukrajinu. Jím tvrzené skutečnosti tedy nelze považovat za natolik intenzivní, aby se mohly stát důvodem pro opakované rozhodování o udělení mezinárodní či doplňkové ochrany.

17. Je nutno dodat, že neposkytnutím ochrany partnerovi občana České republiky nebo, jako v posuzovaném případě, osobě požívající práva dlouhodobého pobytu v České republice, nedochází k zásahu do práva na respektování soukromého a rodinného života cizince. Žalobci v prvé řadě nic nebrání, aby své právo na rodinný život realizoval ve své vlasti (když čl. 8 Úmluvy neukládá všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu, resp. napomáhat rozvíjení vztahů mezi nimi). Pokud hodlá svůj rodinný a soukromý život rozvíjet v České republice, pak by se měl snažit upravit svůj pobytový status dle zákona o pobytu cizinců, nikoli dle zákona o azylu. Právě ustanovení zákona o pobytu cizinců totiž primárně chrání právo na rodinný a soukromý život zakotvené v čl. 8 Úmluvy (k tomu srov. například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008 - 71). Nejvyšší správní soud se otázkou zásahu do rodinného života a tím, za jakých situací by tento představoval porušení mezinárodních závazků České republiky podle § 14a zákona o azylu, ve své rozhodovací činnosti mnohokrát zabýval. V rozsudku ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009 - 65, Nejvyšší správní soud uvedl: „Ustanovení čl. 8 Úmluvy neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu, resp. napomáhat rozvíjení vztahů mezi nimi. Při stanovení rozsahu povinností státu je v tomto směru nutno zvážit okolnosti konkrétního případu (...) a v této souvislosti štrasburský soud bere v úvahu mimo jiné i případné extraterritoriální účinky čl. 8 Úmluvy, tedy otázku, do jaké míry je cizinci znemožněn jeho rodinný, případně soukromý život v jeho zemi původu a do jaké míry je přijímající stát právě z tohoto důvodu povinen umožnit mu přenést si svůj rodinný, resp. soukromý život na jeho území, a případně, zda je mu za tímto účelem povinen také udělit doplňkovou ochranu. Z judikatury Evropského soudu pro lidská práva přitom

vyplývá, že podmínky pro spuštění extrateritoriálního účinku čl. 8 Úmluvy jsou velmi přísné (srov. rozsudek ze dne 6. 2. 2001 ve věci Bensaid proti Spojenému království, stížnost č. 44599/98).“ V rozsudku č. j. 2 Azs 24/2010 - 90, ze dne 6. 8. 2010 konstatoval: „Za vážnou újmu se bude považovat i situace, pokud by vycestování cizince nebylo možné s ohledem na závazky plynoucí z mezinárodních smluv, jimiž je Česká republika vázána. Tradičně půjde např. o situace, kdy vycestování není možné s ohledem na respektování soukromí a rodinného života, tak jak je zakotveno v čl. 8 Úmluvy.“ V takovém případě je ale nezbytné zkoumat intenzitu tohoto zásahu, neboť při absenci definice pojmu „rodinný život“ je jeho chápání Evropským soudem pro lidská práva poměrně široké. Je proto třeba zvážit zejména možný extrateritoriální účinek čl. 8 Úmluvy. Právo na soukromý a rodinný život vyplývající z čl. 8 Úmluvy, primárně chrání § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, který znemožňuje uložení správního vyhoštění v případech zásahu do rodinného a soukromého života, a nikoli § 179 odst. 2 písm. d) téhož zákona, který obsahuje obdobné důvody znemožňující vycestování, jako jsou důvody pro udělení doplňkové ochrany (rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Azs 46/2008 - 71, ze dne 28. 11. 2008). V rámci řízení podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců by se obvykle posuzovalo, zda zákaz pobytu na území České republiky v některých případech dosáhl intenzity nepřiměřeného zásahu do soukromého a rodinného života. Městský soud se otázkou rodinného života žalobce zabýval a dospěl k závěru, že právo na soukromý a rodinný život nezaručuje právo na výběr nejvhodnějšího místa k rozvíjení rodinného života. Žalobci nic nebrání v návratu do země původu, kam jej může následovat jeho partnerka; případně, bude-li si žalobce přát realizovat svůj soukromý život v České republice, je na něm, aby se po uplynutí správního vyhoštění podrobil režimu zákona o pobytu cizinců v České republice. Jak vyplývá z citované judikatury, v případě žalobce by rozpor s čl. 8 Úmluvy měly primárně posoudit příslušné orgány v řízení o správním vyhoštění (srov. již citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Azs 46/2008 - 71). Žalobci již bylo správní vyhoštění uloženo a nesouhlasí-li se závěry v uvedeném rozhodnutí, může využít prostředky zákona o pobytu cizinců za účelem posouzení dopadu vyhoštění na realizaci jeho rodinného a soukromého života. Některé zásahy do rodinného a soukromého života zákon o pobytu cizinců umožňuje znovu posoudit i u pravomocných rozhodnutí o správním vyhoštění (§ 122 zákona o pobytu cizinců), tedy, i pokud žalobce opravné prostředky nepodal či nebyl v odvolání a soudním přezkumu úspěšný.

18. Namítaná neaktuálnost posouzení dopadu napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce nemůže vzhledem k závěrům vysloveným Nejvyšším správním soudem ve výše citované judikatuře a tomu, že žalobce neuvedl, žádné nové přijatelné skutečnosti, být namístě. Proto je i posouzení z roku 2018 stále aktuální, protože situace se od té doby žádným způsobem nezměnila a hodnocení správního orgánu by tak zcela jistě bylo naprosto shodné. Nadto soud dodává, že tento zásah se posuzuje zejména v rozhodnutí o správním vyhoštění. Tuto žalobní námitku, tak shledal nedůvodnou.
19. Soud tedy uzavírá, že žalovaný dostatečně zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Řádně posoudil, zda žalobcem uvedené skutečnosti lze považovat za nové ve smyslu ust. § 11a odst. 1 zákona o azylu, přičemž shledal, že nikoli. Žádost byla posouzena jako nepřijatelná a řízení o ní bylo zastaveno, věc tedy nebyla meritorně projednána. Jak již bylo odůvodněno výše, s tímto závěrem žalovaného se Městský soud v Praze ztotožňuje.

20. Žalobou napadené rozhodnutí splňuje požadavky na něj kladené právními předpisy, závěry žalovaného jsou dostatečným a přezkoumatelným způsobem odůvodněny, z výroku rozhodnutí je jednoznačně seznatelné, jak byla vyřešena otázka, která byla předmětem řízení. Námitky žalobce, že žalovaný postupoval v rozporu s ustanoveními správního řádu, tak nemohou obstát.
21. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. S ohledem na bezodkladné rozhodnutí o věci samé soud nerozhodoval o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku žalobě.
22. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 20. prosince 2021

JUDr. Marcela Rousková
samosoudkyně